

Z ATLASU PARAZITŮ

I.

Nechce ho, on se snaží, až vydýchává víno, ona ho ale pořád nechce.

Když odejdou a poslední zhasne, tma tmoucí se tu patrně ztříská. Místnost už nepotřebuje okno, z něhož lidé vyhlížíjí nápomoc, skla je však třeba, z prostoru stává se Petriho miska

a jako zem zkypruje orbou, kultivuje čern noci svůj vzorník zvratky: kdo mávne rukou, zavane mu odstín, jak je muž na ženu krátký, když ho nechce.

II.

Nechce ho, on se snaží, až vydýchává víno, ale to se děje už jinde, to se nás netýká,

my budme srozuměni s třetí hodinou ranní, s takto, a ne jinak taseným vějířem času před chřípím nosních dírek, v chloupkách hrudi a klínu, budme smíření, že nám visí na rtech cosi, co by rádo olízlo světelnou slinu dřív, než bude svítat.

Každá ovce vyhnaná na boží pastvu má dovoleno předběhnout svého pastýře, čte prst z dlaně na čáře srdce.

Nevím, jsme tu potmě. Je vůbec můj? A pokud ano, v jaké míře?